

ČÁST PRVNÍ

SEBEVRAŽEDNÝ KRUH

Prolog:

Sebevražda- latinsky suicidium je definována jako vědomé a záměrné chování vedoucí k ukončení vlastního života.

Racionální sebevražda je promyšlené a odůvodněné odnětí si vlastního života, ačkoli někteří se domnívají, že sebevražda není logická nikdy. Akt dobrovolného odchodu ze života ve prospěch druhých je známý jako altruistická sebevražda. Příkladem může být starý člověk, který svůj život ukončí proto, aby mladším lidem v komunitě zanechal větší množství potravy.

Neboli zabít se pro dobro ostatních.

Kapitola první: skok z výšky

Skok z výšky je jeden z nejrychlejších druhů smrti. Při pádu z výšky od 145 metrů dosahuje tělo při dopadu rychlosti až 200 km/h. Sebevrah umírá během několika vteřin od dopadu, pokud neumře už strachem ze samotného pádu.

Karel šel po té ulici ve svém životě už asi po miliontému. Znal každý výmol v silnici, dokázal z paměti říct, na kterém domě je jaká barva fasády, dokázal říct, jaká okna který dům má a snad by byl schopen říct i odstíny žaluzií v každém okně, které míjel. Posledních třicet let svého života téměř každý den.

Karel- třicetiletý muž se strhanými rysy ve tvářích, velkými očními oblouky, které schovávaly hnědé oči. Vojenský sestřih těžce kontrastoval s jeho vychrtlou postavou. Zamyšleným krokem procházel známou ulici a blížil se k domu, který tak důvěrně znal. Krůpěje hustého deště mu stékaly po tvářích, řídké vlasy nic nezachytily. Byl na něj bizarní pohled. Mladý muž, který šel tak zamyšleně, že ho snad ani nepálilo to, že jeho značková košile Versace se pod hustým deštěm totálně rozmáčí. Jeho kožené boty

se dají přejmenovat na pochoduující bazény a mobil v ruce je asi stejně dobře schován, jak kdyby se s ním sprchoval.

Na displeji se objevila esemeska. Aniž by ji Karel otevřel, věděl, co je jejím obsahem. Další výzva k úhradě. Za poslední měsíc asi stoosmdesát. Věřitele nezajímá, že není z čeho platit. Místo aby dávali možnost volněji dýchat, tak člověka ještě přiškrcují každodenním voláním, mailováním a smskováním zpráv. Karel s sebou cukl, jako by ho tón esemesky probudila ze snění. Odkášlal si, setřel z tváří slzy a odemkl dveře.

Konečně sucho. Cítil mráz po celém těle, cítil každou buňku svého prochládlého promočeného těla. Přivolal si výtah. Zazvonil telefon.

Volal jeho syn. Karel neměl sílu mu to zvednout. Proto se rozhodl, že půjde nahoru po schodech a při tom napíše synáčkovi zprávu. Kapalo z něj jak z vodníka.

AHOJ TOMASKU. NEMUZU TED MLUVIT. MAM TE MOC RAD. TATINEK

S třesoucím se palcem se nedokázal skoro trefit na tlačítko odeslat. Mobil byl tak mokřej, že je zázrak,

žeto ještě vůbec šlo. V druhém patře se otevřely dveře od bytu. Paní Kopancová šla asi vyvenčit svého ratlíka. Pozdravila. Karel bezduše prošel. Zastavil se. Otočil se a rychle zakřičel: Pěkný den vám přeji!

Snažil se vykouzlit na tváři úsměv, ale nešlo to.

Přišla další SMS. JA TEBE TAKY TATINKU.

Karel se rozbřečel. Teď nepotřeboval, aby mu psal zrovna jeho jediný syn. Roztřepal se. Zrychlil krok. Začal do schodů utíkat. V osmém patře, když už byl u cíle, si sedl na schody.

Opřel hlavu o starou oprýskanou zeď a poslouchal, jak mu buší srdce. Poslouchal kapky deště bušící do oken a parapetů. Poslouchal tichý motor výtahu.

V rohu mezipatra byl opřený zaprášený žebřík na půdu. Vzal jej. Vážil snad sto kilo. Starej železnej žebřík. Hnědá barva se už skoro kvůli rzi nedala rozpoznat, ale byla to jediná cesta...

Jediná cesta do nebe...

Karel celý promočený, se prodíral půdním prostorem. Celý život mu vadily pavučiny. Nesnášel, když chodil v lese, snažil se najít nějaký hříby a každou chvilku narazil na pavučinu. Neustále se pak